

ZGODNJA DANICA.

Katolišk cerkven list.

N. 49.

V četrtek 2. grudnia 1852.

Tečaj I.

G. Grofu Jožefu Radecku c. k. velikimu Maršalu.

Nikar se ne mudi,
O pevic kasan!
In k petju se zbudi,
Moža nam naznan',
Na Laškim junaka
Radecka, moža,
Bojvavčev pervaka
Pohvaljeniga.

Sim slab in omamljen,
Osivljenih las,
Od tebe pa zdramljen,
Povzdignem svoj glas:
Hvalite rodovi
Radecka moža,
Po Avstrii novi
Poslavljeniga.

Če tudi rodila
Nam Krajna te ni,
Te vonder redila
Več časa in dni:
Hvalite rodovi i. t. d.

Je dolgo cvetela
Sadika ta v tēm';
Sadu pak imela
Je dosti potem:
Hvaliti rodovi i. t. d.

Pa komaj opasal,
Zasukal že meč,
Sardine jo pobasal,
Je kmalo bil preč:
Hvalite rodovi i. t. d.

Zapoj mi gitara,
Vsa pevcova last,
Kustoca, Navara
Radeckova čast:
Hvalite rodovi i. t. d.

Vsih puntarjev meči
Na tebe molé,
V zakurjeni peči
Se hitro zboje:
Hvalite rodovi i. t. d.

Serčnost spoštovale
So ljudstva okrog,
Na znanje dajale,
Še bolj pak en drug *):
Hvalite rodovi i. t. d.

Teb' Avstria poje,
Povikša ime,
Hvaležna med svoje
Peršteti te sme.
O živi Radecki,
Predrago ime!
De daljni se veki
Te s petjem slave.

Naj jest se perstavim,
Kar drug' ne pojo,
V zaupanji zdravim
Prijetno bo to:
Časti ti ne išoš,
Ne slave sveta,
Bogu le perpišoš,
Kar je od Boga.

Sej tvoja dobrota
In milo sercé
Napolni vse kota
Tolaži željé,
Iz upanja zvirá
Tvoj vsmiljeni dar.

Ker kaže ti vera
Plačivnika žar.

Ljub' Oče! pobožnost,
Keršanska serčnost,
Ponižnost, perljudnost,
Prijazna krotkost
So tvoje sestrice,
Per tebi doma,
Zveste tovaršice
Per hvali Boga.

Čez meča bliskanje,
Čez hvalo ljudi
Je takošno djanje,
K ljubezni budi,
To vnema hvalezne
Do tebe želje,
In oče deležne
Za tebe prošnje.

Za tako terdnjavo,
Podporno in škit
Bogu naj bo slava,
Zahvala in svit.
Pa tudi za gnado,
Za vervanja bliš,
Čez mnogih navado,
Prot upani hiš!

Slavil je Scipiona
Junški premag,
Pa čistost ga krona
In venec predrag:
Slavitniga dela
Te puntarjev beg,
Krepost pa živela
Bo tvoja na vek. L. D.

*) Rus.

Adventne misli.

»Verzimo tedaj od sebe dela tame in oblecimo orožje svitlobe.« Rim. 13, 13.

II.

Bogomil pride k meni in reče: »Ne čudi se, ljubi prijatelj! de te tako hitro zopet obišem. Danes se meni godi, kakor tebi unidan; serce mi je namreč tako polno žalostnih in veselih misel, de mi ni po-prej miru dalo, kakor de sim se k tebi napotil, ti vse razodet, kar mislim, in zvedit, ali boš moje

misli poterdil ali ne.« Usedi se, mu rečem, in go-vori. Bogomil se usede, sklenc svoje roke na per-sih kakor k molitvi, povzdigne oči proti nebesam in začne z ginjenim glasom: »O de bi mi bilo dano, misli, ki me danes že celi dan prehajajo, vdahniti v serca vsih ljudi in de bi mi bilo mogoče, vse ljudi po vsem svetu nagniti, de bi dober sklep, ki sim ga jaz danes z božjo pomočjo v cerkvi storil, z menoj ponovili in ga deržali vse svoje žive dni! Zares prelepo so danes gosp. fajmošter pridigovali

in tako kakor današna: mi ni še nikdar nobena pridiga k srcu šla: ali pride to od tod, da smo danes svitance (zornice) ob tako zgodni uri obhajali in je bila silno lepo razsvitljena, ali so res gosp. fajmošter posebno božjiga ognja vneti govorili, ali se je hotel danes Bog mene ubogiga grešnika sosebno usmiliti, sam ne vem; pa bodi si takó ali takó, bodi Bogu za današnji dan čast in hvala vekomaj! Perčeli so sv. adventni čas s tehtnimi besedami sv. apostelna Pavla: „Verzimo tedaj od sebe dela tame in oblerimo orožje svitlobe.“ Ko so nam veliki pomen adventniga časa in prihoda Kristusoviga razložili, so začeli milo žalovati, da se toliko kristjanov najde današnje dni, kateri edino pravo luč, Jezusa Kristusa, zametujejo in z nezapopadljivo terdovratnostjo v tami ajdovskih zmot in pregreh okoli tavajo, kateri zapušajo sedmeri studenec gnade božje, ki teče izpod skale sv. katoliške cerkve in tekajo k vodnjakam, ki so jih posvetni modrijani z ocukranim trupam ošabnih, laznjivih in pogubljevih naukov napolnili. O ti nesrečno, zmoteno Izraelsko ljudstvo, so začeli milo zdihovati, zakaj hočeš nazaj iz obljudbene dežele v Egipt stare sužnosti? — zakaj si razbilo table deseterih zapoved božjih, nosiš rajši s hlapčevsko poterpežljivostjo težek jarm, ki ti ga naklada neusmiljeni trinog, nečimurni duh tega sveta? — zakaj ti je zoperna postala, o ljudstvo božje! mana presvetiga Resnjiga telesa Jezusoviga in se oziraš z gladnim srcem nazaj po Egiptovskih loncih mesene sladnosti? O nazaj, nazaj, so začeli s silno prijaznim glasom vabiti, o nazaj! nazaj, drago odkupljene ovčice Kristusove! tu sem, kjer večna luč, Jezus Kristus sveti: — nazaj nazaj k sedmerimu studencu sv. zakramentov, v katerih edino je hranjena živa voda prave tolažbe praviga veselja, prave pomoči za ta svet in za uni svet. Kristus se nam bliža v sv. adventu in želi obiskati naše duše: zberite se tedaj, ljube ovčice! okoli mene, vašiga pastirja: in s svetim veseljem „Hosana“ pevajte mu hitimo naproti, Njemu, ki je viši Pastir naših duš. In zopet je bil bolj ojster njih obraz in bolj rezne njih besede ter so rekli: Ali svet, svet nad vse svet je kralj nebeški, kateri obiskati zeli svojo ljubljeno nevesto, sveto cerkev na zemlji: le z očiščenim, svetim srcem se mu tudi mi naproti podati smemo. Se vredno perpraviti na prihod Kristusov pogledjmo tedaj v duhu v Betlehemske jaslice. Pogledj presveto dete Jezusa v Njegovi globoki ponižnosti. Verzimo tedaj tudi mi od sebe temne dela ošabniga napuha, in mu s ponižnim srcem naproti hitimo. Pogledjmo presveto dete Jezusa v Njegovim silnim uboštvu. Verzimo tedaj tudi mi od sebe temne dela krivice, goljufije, lakomnosti in zatiranja svojih bratov, in oblečeni s svetlim orožjem radodarnosti in usmiljenja mu naproti hitimo. Pogledjmo presveto dete Jezusa v Njegovi neomadežani čistosti in svetosti. Verzimo tedaj tudi mi od sebe temne dela nagnusne nečistosti, in ženinu čistih duš v svitlobelim oblačilu čistosti in nodolžnosti naproti terimo. Pogledjmo presveto dete Jezusa, kako že tamkej v jaslicah v goreči ljubezni ves svet objema in se svojimu Očetu v odrešivno smert za svoje brate daruje. Daleč proč od sebe verzimo tedaj tudi mi temne dela samopridnosti in nevošljivosti, in hitimo mu naproti s svetlim orožjem dobrovoljnosti in goreče ljubezni do svojih bratov. Pogledjmo presveto dete Jezusa v Njegovim prostovoljnim zatajevanji. Verzimo tedaj tudi mi od sebe temne dela požrešnosti in okoli ledja opasani z oklepam treznosti in skerbne čuječnosti nad vsimi

močmi svoje duše, nad vsimi počutki svojiga telesa. Pogledjmo presveto dete Jezusa v Njegovi pohlevnosti in krotkosti. Proč tedaj z vsemi temnimi, s človeško kervjo ognjušenimi deli jeze, prepira, sovraštva, tepežev in pobojev, in hitimo mu naproti, v rokah oljkino vejo miroljubnosti, poterpežljivosti, perzanašljivosti, spravnosti. Še enkrat pogledjmo presveto dete Jezusa v Njegovi pregoreči ljubezni do njegoviga nebeškiga Očeta, kterimu, po Adamu in Evi vzeto čast poverniti, je zapustil nebeški tron, je oblekel podobo grešniga človeka, ter je delal od prve ure svojiga življenja do poslednje z neutrudeno stanovitnostjo za čast božjo in zveličanje svojih bratov. Verzimo tedaj tudi mi od sebe temne dela vnemarnosti, mlačnosti in lenobe v službi božji, in v rokah gorečo lampo ljubezni božje tecimo naproti svojimu Zveličarju. — Tako se tedaj od Tistiga, kteriga prihod mi obhajamo, učiti moremo, kako de se nam je perpraviti treba, da nas bo vredne spoznal, v našim srcu svoje prebivalise vzeti, in per nas ostati. In zopet so začeli s tako prijaznimi besedami, kakor jih meni ni moč ponoviti, svoje poslušavce vabiti, da bi v tem svetim času vsi, vsi otroci in starčki, mladenči in device, možje in žene, vsi brez razločka nizkiga in visokiga stanu perhiteli k spovednicam, da bi tamkej slekli stariga človeka z njegovimi pregrešnimi deli, v kopeli svete spovedi očistili svoje omadežvane duše in v presvetim obhajilu oblekli noviga človeka, kateri je vstvarjen v svetosti in pravičnosti, se zaročili s svojim nebeškim Ženinam in se sklenili s Tistim, kteriga sveta cerkev „orožje vse popolnosti“ imenuje, s kterim orožjem oboroženi srečno premagali bomo mnogotere sovražnike svoje v življenju in v prebitki smertni uri. K sklepu so se obrnili k svetimu resnjimu Telesu, so roke na persih sklenili k molitvi, so glavo nizko perklonili in molili. Zdaj se pa k Tebi obrnemo, o Jezus v presvetim zakramentu, in poklekne pred Tebe, o križana ljubezin nasa! — O Jezus usliši me! Daj, da tudi eden med nami najden ne bo, kateri bi pustil ta sveti čas memo iti, in bi vredno ne opravil svete spovedi in svetiga obhajila! — O Jezus, usliši me! Daj nam, dušnim pastirjem, pravo modrost in vestno natančenost v deljenju svetih zakramentov; daj nam in njim, ovčicam našim, pravo spoznanje in obžalovanje grehov in resnično poboljšanje življenja! In sklenili so: „Pridi, o pridi sladki Zenin naših duš in vselej per nas ostani. Amen.“

Solz je teklo med pridigo in po pridigi obilno, o de bi bile le tudi vse resnične in de bi sad stanovitniga poboljšanja rodile! Kar mene zadeva, me je pridiga tako globoko presunila, da mi ni bilo moč med mašo iz molitevskih bukvic brati, le zdihoval sim in neprenehama poslednje besede iz pridige ponavljal: Pridi, o pridi sladki Zenin naših duš in vselej per nas ostani! Ko so pa per povzdigovanju orgle potihnile in je vse ljudstvo okoli mene tiho zdihovalo in molilo in so mašnik povzdignili sveto rešnje Telo, takrat mi je živo pred oči stopila vsa ljubezin mojiga križaniga Zveličarja, ki mi jo je skazoval od jaslic noter do groba, nasprot pa mi je tudi pred oči stopila vsa moja nevaležnost, merzlota in vsi grehi, s kterimi sim jaz toliko ljubezin povračeval od zibeli noter do današnjiga dne. Sram me je bilo, da si nisim upal svojih oči proti altarju povzdigniti, ko sim spoznal, kako de sim bil do zdaj ves slep in ves neumen in zares silno nesrečin, ker sim mislil in tudi tako živel, kakor de bi mi bilo mogoče, s svojim enim srcem ljubiti,

Kristusa in zraven Kristusa še tudi sam sebe in stvari okoli sebe. Spoznal sim, de, kakor je Kristus mene ljubil iz celiga svojiga serca in z vsimi svojimi močmi, de sim tudi jaz nasprot zavezan, Njega samiga ljubiti iz celiga svojiga serca in z vsimi svojimi močmi in de smem sam sebe in stvari okoli sebe le ljubiti v Njem in zavolj Njega in jih ljubiti le toliko, kolikor me ta ljubezin Njemu perblizuje in mene od Njega ne odvračuje. In ko so povzdignili sveto rešjo Kri, se mi je zdelo, kakor de bi zagledal Jezusa na križu razpetiga in vidil, kako iz Njegovih brezštevilnih ran curkama teče Njegova presveta kri in vse to le zavolj mene in iz ljubezni do mene. Glasin jok britke žalosti nad mojo dozrajno slepoto me je hotel posiliti, vonder premagal sim se in govoril sim ne z jezikom, temuč, Bog vé, de s celim srcem: O Kristus, Ti ves moj in jaz ves tvoj! Ti si me ljubil iz celiga serca, tudi jaz te hočem ljubiti od zdaj znanprej iz celiga serca! Ti si me ljubil noter do smerti na križu, tudi jaz te hočem ljubiti noter do poslednjiga izdihljeja svojiga serca! Ti si me ljubil in iz ljubezni do mene delal in terpel neskončno veliko od jaslje noter do groba, tudi moja edina želja je, zavolj Tebe in iz ljubezni do Tebe od zdaj znanprej neprenehama, kolikor mi bo mogoče, dobro delati in vse britkosti voljno terpeti, kadar Ti hočes, kolikor ti hočes, in kakor dolgo Ti hočes. Tvoja ljubezin do mene je križana, tudi moja ljubezin do Tebe mora križana biti. O Kristus, Ti ves moj in jaz ves tvoj! — Tako sim mislil in zdihoval, de je bila služba per kraju: ali te misli in dobri sklepi so me tudi iz cerkve spremili in celi dan s toliko močjo prehajali, de sim mógel k tebi priti in ti vse odkritoserčno povedati. Zdaj ko sim ti vse natanjko razodel, se občutim nekako polajšaniga, razveseljeniga in v duhu še bolj povzdignjeniga: zakaj s teboj je lahko od takih reči govoriti, ako bi pa posvetni ljudje in taki, ki so le po imenu kristjanje, moje govorjenje slišali, bi me omilovali in rekli, de mi gre ob pamet. Pa bodi si, saj se je Kristusu in njegovim apostelnam ravno tako godilo in sv. pismo samo me tolaži, ki pravi, de posvetni ljudje modrost božjo nespamet imenujejo. Radovedin sim zdaj samó, kaj mi boš na vse to zdaj ti odgovoril, kaj mi boš povedal?

Ljubi Bogomil! mu jaz rečem, še se spomniš, de sva se poslednjič namenila, danes od vredniga pripravljajna na prihod Kristusov govoriti: vonder kar je o tej reči govoriti, so gosp. fajmošter vse tako silno lepo povedali, de ni njih besedam nič več dostaviti treba. Čudim se samó, de si ti zamogel celo pridigo tako natanjko zapomniti in se ti zahvalim, de si jo tudi meni povedat prišel, zakaj nauke, ki so jih dali, si dobro k sereu vzeti, ni le kar tebi treba, ampak tudi meni in gotovo vsem ljudem. Moliva zdaj, ljubi Bogomil! o, in de bi hotle vse pobožne duše z nama moliti, de bi ta pridiga tudi zaželjeni sad rodila in de bi jaz in vsi ljudje tisti dobri sklep, ki si ga ti med mašo storil, s teboj vred ponovili in ga deržali, kakor ti sam želiš, vse svoje žive dni. O Kristus, Ti ves moj, in jaz ves Tvoj! de bi pač vse serca ta sveti sklep pogosto ponovljale, zlasti ta sveti adventni čas; potem smemo zaupati, de nas bo dobrotljivo sprejelo presveto dete Jezus na veliki božični dan. — Per vsim tem še pa vonder jaz močno želim, kar perpravljanje na prihod Kristusov zadeva, od nekterih reči s teboj še posebej govoriti, ktere, se vé de, se v cerkvi na prižnici v misel vzeti ne morejo,

ako ti je tedaj ljubo, me v kratkim zopet obisi, ker za danes še nektore posebne opravila imam. Bogomil mi obljubi in poslovi sva se: Hvaljen bodi Jezus Kristus, — na vekomaj. Amen. K—.

Misjonske naznanila

g. Dr. Knobleherja do sredisniga odbora Marijne družbe na Dunaju.

(Dalje.)

Karavana je 11. grudnia zvečer blizo Berbera persla, tamkej po noči počivala, in 12. grudnia zjutraj s trobentanjem v lepi versti slovesno v mesto šla, kjer nas je poglavar prijazno sprejel, ter nas in vso tovorino v svoje lastno stanovanje v vladnim poslopju v prenočevanje vzel. — Popotvanje na velbljudih je bilo tedej srečno dokončano: Gospod je nas vse žive in zdrave skoz pusavo perpeljal; noben velbljud nam ni pošel; nobena nesreča se nam ni perpetila. Zapustili smo perjazne velbljude in Arabljane, ter smo po trudnim popotvanju počivali v dobrotni hiši, v velikih sobah, ki so bile obilno in mehko oblazinjene. — Ali-Hasib-Bei nam je prav prijazin bil: vse prazne ure se je z nami pogovarjal, nam Sudanske reči perpovedoval in pravil, de se je obnašanje Latif pašata do Evropejcev spremenilo, in druge reči: kosili smo vsakrat per njem, ali pa on per nas. Moji tovarsi so se le čudili, de je turk kersanskim misionarjem toliko prijazin in se celo tako serčno vdan: jest sim ga pa že od pred poznal: on evropejsko napredovanje občuduje: odkar je v Sudanu, še z nobenim Evropejcam ni prepira imel, in perva hiša, ki jo je bil 1849. leta v Hartumu o svojim prvim prihodu obiskal, je bila misionarska hiša. Nisim vedil, kako bi mu zamogel to prijazno sprejetje poverniti. Ko je mnogoverstne reči, ki smo jih ravno per sebi imeli, ogledoval, mu je bila odeja iz jelenove kože nar bolj všeč, hvalil in občudoval jo je; jez sim ga pa prosil, de naj jo v prijazin spomin sprejme, kar ga je silno razveselilo, slehernimu obiskovavcu jo je drugi dan ko predragi dar skazoval. — Ako ravno se nam je pa v Berberu dobro godilo, smo se že vender prvi dan na daljno popotvanje perpravljali, de bi saj ene dni pred božičem v Hartum persli: mudir nam je komaj dve ladii poskerbel, ki ste bile za nas in za našo tovorino zadosti veliki. Ker ste bile obe ladii odkriti in kjer je bilo v njunih spodnjih in srednjih hramih polno skrinj in tovarine, smo na kermi iz zvezanih palmovih vej okroglo streho naredili, ktero smo z velikimi slamnicami pokrili obvarovati se pekočiga solnca po dnevu in se vedniga mraza po noči. Pod to streho je bilo na eni ladii za tri, na eni pa za štiri ljudi dovolj prostora, de smo si zamogli ležiša napraviti, in streha je bila tako visoka, de smo s herbtam na kernir naslonjeni glavo tolikanj po koncu deržali, kolikor je za branje iz bukev potreba. — 15. grudnia ponedeljek zjutraj smo se per prijatlu, ki nam je obljubil v kratkim v Hartum priti, poslovi in se napotili konec dolziga popotvanja doseč. Močan veter je že od zarana pihal, jadra so se razvile in naši kratki in široki ladii, do verha obloženi, ste bile čez velike valove polagama dalje gnani. Upali smo vsaj v petih dneh v Hartum priti, ali kmalo smo vidili, de ste te domači ladii per hudim vetru le počasi dalje persli, ne pa, kakor naša lahka „zgodnja danica“, valove urno užugovali, tudi ni bilo nobene permere med lenimi brodniki, ki velikrat jadrilskih drogov

niso znali sukati, in med pridnimi in dobro zurjenimi brodniki naše ladije; strašno nerodni so bili, in dostikrat nismo vedili, ali bi se zavoljo njih nerodnosti smejali ali jezili. Oni se pa za nobeno niso zmenili: po noči si niso upali dalje jadriti, če je bila tudi ladija po dnevu zavoljo pomankanja vetra velikrat cele ure per bregu pervezana. Se le čez pet dni smo slapove dosegli, ki so med Berberam in Hartumam, in smo pet dni za to kratko pot potrebovali. Per dolgočasni vožnji nismo vedili kaj početi; v nizki stanici sklonjeni smo že skorej vse bukve prebrali, divje gosi streljali, ali brezštevilne krokodile zaznamovali, ki so po planih bregovih in po nizkim peševju sredi Nila kakor hlodi na solncu ležali in per našim prihodu časi naglo v reko planili, časi pa komej dolge rivce vzdignili, nas po strani gerdo pogledat.

(Dalje sledi.)

Ogled po Slovenskim.

(Iz gornje Krajske. Dalje in konec.)

Žabničani so pridni kmetovavci, poljedelci, živino in sadjorejci, to se mora reči in to hvalo zasluži. Zraven tega so gospodarljivi, pa tudi sploh premožni zemljišniki, tega se pa vonder niso še zbrhtali, saj večina zmed njih ne, de bi svoje verte in travnike po novih kmetijskih skušnjah poboljševali. Mnogokrat jim je že voda pot do cerkve zalila, seno ali otavo pomazala, in zraven tega je tudi ta voda za rast škodljiva, pa vonder niso še gōdni, de bi te škodljive in nadložne povodnje za vselej odvernili, kar bi se prav lahko odverniti dalo. Žabnica teče tje doli proti Godešču, kjer svet močno visi. Naj bi vodotok od mostu dalje le za dve pedi globokejši in za seženj širokejši atrebili in poravnali, de bi se voda naravnost brez ovinkov in kotov hitro odtekati mogla, nikoli več bi Žabnica taciga jezera ne delala.

Tudi celi Biten *) bi Žabničanam za to hvalo vedil, ako bi se na omenjenim kraju vodotok tako strebil, ker tudi po Bitnu Žabnica ob povodnjih čez verte in travnike stopi, hiše, stale in kleti zalije. Ravno letas je prav veliko krompirja po kletih pokvarila, de je gnjiti jel. Umnejši kmetje so že od davnej prepričani, kako de jim ta voda škoda dela, tode pomagati si ne morejo, dokler se od spodnje Žabnice vodotok ne iztrebi. Ker bi pa per tem početju zraven dela in stroškov tudi še marsiktera hiša kakšno ped verta ali travnika zgubila, bodo nekteri samopridni, za občni blagor pa manj skerbni Žabničani to tako potrebno delo še dolgo zaverali in zadrževali, upam pa vonder da bo nazadnje občna potreba in korist cele soseske spoznana in čez take samopridneže premagala. Dobro bi bilo, de bi gosposka včasi kmete za take potrebne dela že iz gospodarskih in zdravniških nazirov permorala.

Ker že od cerkvá govorim, bom še od nekiga družiga cerkveniga dela nekej povedal. V Stražišu je lepa cerkev sv. Jerneja. Od lani že ima posebno lepoto — nov, ves iz kamna, črniga in rudečiga marmeljna narejen oltar. Občno spoštovani gosp. Anton Globočnik, sitarsk kupec in posestnik iz Stražiša, ga je dal na svoje stroške napraviti. Naredil ga je Janez Murnik iz Ra-

dolice po vsih pravih podobarske umetnosti. Sv. Jerneja je pa naš znani malar Langus prav mojstroveko na platno namalal. Celo delo je vsakimu všeč, tudi taki ga hvalijo, ki dela te verste dobro umejo. S tem delam je Janez Murnik pokazal, de ni kak mojster-skaza; gosp. Globočnik pa si je s tem lep spominek v cerkvi sv. Jerneja in v hvaležnih srcih svojih sosedov postavil. Tudi sim Murnika kakor priljudniga moža spoznal, ki ima veliko veselje do svoje umetnosti, ki za bukve, plane, podobe i. t. d. veliko denarjev izdava, in kar naj boljšiga te verste dobiti more, pridno nabira in prebira, zraven pa je brez vsiga ošabniga bahanja. Pa bi morebiti kdo mislil in djal: vsak svojiga hvali, taka hvala pa po časnikih malo velja, kamor se človek oberne, nekjer tako ne najde, kakor ljudje hvalijo. To ima veliko resničniga v sebi. Zato bi jest pri tej priložnosti rad svojo misel zastran naših podobarjev razodel: V naši deželi je veliko podobarjev in malarjev, to se mora spoznati, pa večidel so samouki, in pravih mojstrov malo. Po vsih večih mestih in tudi v Ljubljani se je zbralo društvo, ki umetno malane podobe nabira in na ogled postavlja, naj bi to društvo slovenske podobarje povabilo, de bi vsak od svojiga dela na ogled postavil, naj bi se za izverstnejši dela kake darila ali v denarjih, svetinjah ali pohvalnih pismih dajale. To bi bilo gotovo obojim všeč: temu namreč, ki tako reči izdeluje, ker bi imel priložnost svoje dela na ogled staviti, in svoje ime ljudem razodeti; temu pa tudi, ki tacih reči potrebuje, bi zvedil praviga mojstra hitro najti.

Celovec. Društvo sv. Mohorja naznani, de ima dozaj 590 družnikov. — Gofinovo razlaganje, Kofolovih nagovorov I. del, in Robidovo naravoslovje se bo berž razposlalo. Še se zamore za to leto k društvu pristopiti. — Odborniki so prošeni, tudi za prihodnje leto ostati. — Bukve se bodo prihodnjič na lepšim popirju in z boljšim črnilam tiskale. „Šolski prijatelj“ bo društni časnik; vsi družniki, ki na leto 3 gld. (razun vpisnine) plačujejo, ga bodo zastonj dobivali, ako za poštnino še 36 kr. priložé. Učenci in učenci pa, ki po 1 gld. 30 kr. (razun vpisnine) plačujejo, dodejo še 1 gld. 36 kr. — Povabilo k pristopu za novo leto se bo kmal razpisalo in tndi na zavitku Gofina natisnilo, in verh tega tudi to, kako se bodo v novim letu bukve razpošiljale in kaj naj pristopnik odboru naznani.

Iz prijateljskiga dopisa zvemo, de so podobice sv. Cirila in Metoda že prišle, in de jih bomo v kratkim tudi mi dobili.

Ljubljana. Ministerstvo nauk je z razpisam od 18. kimovca t. l. tukajnimu poglavarstvu na znanje dalo, de vložene (štiftné) maše duhovnam ne bodo v plačo zarajtane.

Iz Ljubljane. G. J. Zupančič, kaplan v Šent-Petru per Novimestu, je izvoljen fajmošter na Jančjim.

Razgled po keršanskim svetu.

V Pragi izhajoči izveretni cerkveni list „Blahovést“, ki je zavoljo bolezní izdajavca in vrednika gosp. V. Štulca bil skoz nekaj tednov postal, zdaj žalostno novico naznani, de bo z novim letam mógel jenjati, ker imenovani učeni in goreči duhoven ne more poročnine (kavcije) 5000 gld plačati, h kateri so po novi tiskarni postavi tudi cerkveni listi zavezani. — Upamó pa, de se bo v zlati Pragi eaj kdo zdramil in tako potrebnimu listu pod roke ségel.

V Vratislavu se je 27. kozop. lutranski pridigar Hasert v katoliško cerkev vernil. Je pa že več luteranskih pridigarjev po teh krajih, ki bi radi ta zgled posnemali, ali skerb jih je za ženo in otroke.

*) Biten, velika vas, tudi poleg potoka Žabnice raztegnjena, ima tri cerkve. Hiše so med potokam in cesto vverstene. Hiše zgornjiga Bitna blizo Stražiša, velike vasi, ki čez 1000 ljudi ima, sežejo. Hiše teh vasi skorej brez preterganja od Krajna do Loke, eno debelo nemško miljo dolgo versto delajo, kar se posebno od sv. Jošta lepo vidi. Kdor pervikrat k sv. Joštu pride, z radostjo in čudenjem doli na to dolgo vas gleda, ki ima osem zalih cerkva, na vsakim koncu pa mesto.